

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN SKOLANS FOTBOLLSHJÄLTE

 SAGA
PAMONT

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN SKOLANS FOTBOLLSHJÄLTE

Knud Meister
Carlo Andersen

JAN

Skolans fotbollshjälte

SAGA EGMONT

Jan: Skolans fotbollshjälte

Eva Liljegren

Jan. Skolens fodboldhelt

Copyright © 1972, 2018 Carlo Andersen, Knud Meister og Lindhardt og

Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711760727

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Årets match

Det var bara arton minuter kvar av matchen, och det stod fortfarande 2—2. Nästan alla spelarna höll på att säcka ihop av trötthet och spänning men hundratals skolkamrater fortsatte att driva på spelarna med höga hejarop ...

Det var årets stora idrottshändelse: matchen mellan Alaget från Jans skola och det fruktade "Vikingarna". Den hade utkämpats under många år och alla såg fram emot den med stora förväntningar. Natten före den stora dagen var det inte många som fick en blund i ögonen. Spänningen var *för* stor. Förra året hade Jans lag vunnit med 2—1, men i år hade "Vikingarna" lovat att det skulle ta blodig revansch.

På läktarna stod familjerna Helmer och Krag och tittade på. Det hade blivit tradition att gå på den här matchen och efteråt tillbringade de en trevlig kväll tillsammans. Erling var inte med i laget, så han stod där tillsammans med sina egna och Jans föräldrar. För det mesta dansade han omkring som en galning, ropade och skrek och viftade med bägge armarna. Han gick helt upp i spelet och var totalt omedveten om sin omgivning. Krag tittade på sin pojke och skakade på huvudet.

— Titta på pojken, Helmer, sa han till Jans pappa. Man kunde faktiskt tro att världens öde hänger på om bollen

hamnar i det ena eller det andra målet. Han flaxar ju omkring som en skata ...

Lite motion tror jag inte han far illa av, menade kommissarie Helmer och granskade Jans frodige vän. — Herregud, alla grabbar har ju fotboll på hjärnan, och om dom inte själva kan vara med ute på planen så måste dom ju kämpa på något annat sätt. Jag tycker sport är nyttigt ... men jag är emot den där idoldyrkan som ofta blir resultatet av den.

— Det sa du förra året också.

— Ja, och jag har inte ändrat åsikt! Och kan uttala mig med större säkerhet nu eftersom det är Jan som blir utsatt för den där sortens beundran. Egentligen borde jag kanske vara stolt, men faktiskt blir jag mest irriterad av att höra det där ständiga ropet: "Jan! Jan!" Det är ju i alla fall tjugotvå man på plan ...

— Jan är bäst, sa Krag med ett leende. — Det behöver man inte vara någon fackman för att kunna konstatera.

— Det var tur att det inte var han som gjorde målen, brummade Helmer. — Då hade dom väl gjort honom till helgon.

Resten av Helmers ord dränktes i en orkan av vrål. Erling flög i luften och slet sig förtvivlat i håret:

— Neej ... neej ...

— Vad var det som hände? frågade hans pappa.

— Såg du inte det, pappa! stönade Erling. — Vi hade ett jättefint anfall på gång ... ända bortifrån hörnflaggan skickade Poul en drömpassning till Verner. Verner mötte med skallen — och slog bollen rakt i högra målstolpen ... ojoj, det var ohyggligt!

Fru Krag vände sig bekymrad mot sin son:

— Vad var det som var så ohyggligt, Erling lilla?

— Ingenting, mamma, ingenting alls, svarade Erling frånvarande och gick på nytt helt upp i spelet.

Hans mor skakade på huvudet, och en stund senare var hon ivrigt upptagen av att diskutera djupfrysning och syltrecept med fru Helmer. Mammorna följde alltid troget med till årets stora match, men något intresse förmådde de inte visa.

Erling tittade på sin klocka och stönade förtvivlat:

— Bara sex minuter kvar ... sex minuter ...

— Det kan hända mycket på sex minuter, log Krag.

— Ja men vi måste vinna, pappa, vi måste! Om det blir oavgjort, så får vi inte spela mot rödbergarna ...

— Vilka är nu rödbergarna?

Men Erling gav sig inte tid att svara, och då gjorde Helmer det i hans ställe:

— Det är pojkarna från Rödbergs internatskola. En av pojkarnas klasskamrater går i den skolan nu ... Ja, du minns säkert Asbjörn. Det ska bli en match mellan de båda senare. Efter vad det sägs ska "rödbergarna" vara mycket bra, och gymnastiklärare Holm tänker inte skicka dit skolans A-lag om de inte kan klå "Vikingarna" i dag ...

Från andra långsidan höjdes ett taktfast vrål mot himlen:

Lyssna nu på jubelvrålet

När Jan gör segermålet!

Jan! Jan! Jan!

Krag sa lite retsamt till Helmers:

— Ja, där hör du, Mogens. Det är visst lika bra att vi böjer oss för fakta ... och förresten så tål nog Jan, att vara hjälte.

Det är viktigt, nickade Helmer. — Som tur är så är pojken inte inbilsk. Annars hade han väl varit förstörd för länge sen.

Och jubelvrålet steg mot himlen. Det växte och växte, det steg till en öronbedövande orkan, och båda herrarna ställde sig på tå för att kunna se bättre. Ett anfall var på gång mot "Vikingarnas" mål ...

— Två minuter kvar! tjöt Erling. — Två minuter kvar! Åh, sätt igång då, tryck på, Jan ... Jan ... Jan ...!

Holger, vänsterinnern, slog ett skott mot mål, men det var inte särskilt välriktat, och målvakten boxade ut den till sin back, som skickade den vidare mot sidolinjen. Där fångades bollen upp av yttern Poul som fick kontroll på den och gjorde en snabb dragning mot mittfältet. I samma sekund som motståndarnas back skulle tackla honom skickade han bollen vidare i en halvhög lyra. Jan kom rusande som en blix och låg nästan raklång i luften när han nådde bollen i en perfekt nick. Så satt bollen i maskorna!

Orkanen steg till en jordbävning som höll på att spränga trumhinnorna. Åskådarnas vilda rop blandades med ljudet av harskramlor, bilhorn och koskällor. Erling uppförde en vild krigsdans och tjöt med sina lungors fulla styrka:

— Mål! Det var mål! Bravo, Jan, bravo! Mål ... Mål!

Han grep upphetsad kommissarien i armen:

— Såg farbror? Såg farbror? Jan gjorde mål ...

— Ja visst såg jag det, svarade Helmer och skrattade. — Akta dig bara så du inte får slag, Erling!

Bollen var åter i spel, och Erling såg på klockan:

— Bara en halv minut kvar ...

Orkanen ville inte lägga sig. Åskådarna höll på att koka över av entusiasm — och så gick slutsignalen. Matchen var slut.

Inne på planen skulle båda lagen ställa upp mitt emot varandra för att hurra, men det kunde det aldrig bli tal om

nu. Som en stormvåg vällde hundratals pojkar ner på den gröna planen, och spelarna blev uppslukade av strömmen.

Erling hoppade omkring av upphetsning:

— Säg, pappa, du har väl ingenting emot att jag är tillsammans med grabbarna i kväll?

— Naturligtvis inte, log Krag. — Ge dig iväg du bara ...

— Men Erling då, avbröt fru Krag. — Kommer du inte hem till middan? Vi ska ha en av dina favoriträtter ...

— Strunta i maten, mamma, jublade Erling. — Jag måste över till grabbarna. Hej så länge på er allihop!

Han försvann som en stormvind. Krag såg efter honom och skakade på huvudet:

— Aldrig i livet hade jag då kunnat tro att den pojken kunde springa så fort! Titta bara, Erna!

Fru Krag stirrade bekymrad efter sonen:

— Bara han nu inte förtar sig ...

— Det ska du inte vara rädd för, brummade Krag. — Eftersom han inte tuppade av efter alla de krigsdanser han uppförde under matchen, så tål han nog lite till.

— Ja men maten då ...

Krag klappade sin fru på axeln:

— Jag säger som Erling: Strunta i maten! Låt nu pojken ha litet roligt tillsammans med de andra.

Under tiden rusade Erling mot klubbhuset. Trängseln var så våldsam att han knappt kunde tränga sig fram till dörren. Från alla håll pressade pojkarna på för att komma in. De ville fira sina hjältar, men gymnastiklärare Holm som stod i dörren var obeveklig. Det var bara spelarna som fick komma in!

— Undan med er, grabbar! ropade Holm. — Om ni skulle komma in här hela bunten, så skulle det bara bli en trave